

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

SFs forslag til folketingsbeslutning om genopretning af Nationalmuseet er ret ubestemt og lidet konkret i sin formulering. Måske skal forslaget opfattes sådan, at SF ønsker, at den generelle besparelse på 1,8 pct., som alle kulturinstitutionerne har måttet bære på budgetterne for 1987, og som er nødvendiggjort af nye opgaver og prioriteringer i Kulturministeriet, ikke skal opretholdes for Nationalmuseets vedkommende. Det bliver der imidlertid ikke flere penge i Kulturministeriets kasse af, og som jeg tidligere har udtalt det over for Folketingets kulturudvalg, ville konsekvensen blive, at andre kulturelle områder måtte spare meget mere, og det er jeg ikke indstillet på.

Hvad angår Nationalmuseets personale, har der været fremsat mange og ikke altid samstemmende udsagn om det antal medarbejdere, som stod foran afskedigelse som følge af Nationalmuseets spareplan. Lad mig slå fast, at antallet af afskedigelser i 1987 ifølge oplysning fra Nationalmuseets ledelse vil blive 6 personer. De tal på 30-35, som forslagsstillerne omtaler, angiver ifølge museets ledelse en samlet reduktion af den hidtidige arbejdsstyrke, som man af økonomiske grunde har fundet nødvendig. Af denne reduktion overføres 10 personer til nyt arbejde, og 6 personer afskediges. Resten klares ifølge museets ledelse ved naturlig afgang og orlov og beror i øvrigt på de forhandlinger, der i øjeblikket føres med kommuner og amtskommuner om overtagelse af driften af en række af museets lokale ejendomme.

Når Nationalmuseet på den måde reducerer sin hidtidige arbejdsstyrke og gør det fremfor at reducere andre aktiviteter, er der tale om et valg fra ledelsens side, som jeg ikke vil blande mig i. Men lad mig for en sikkerheds skyld lige gentage, at der i 1987 bliver tale om 6 afskedigelser.

Museets årsværksramme stiger i øvrigt fra 1986 til 1987 med 20 som følge af loven om Nationalmuseets udbygning, som Folketinget vedtog i juni måned 1986, og denne stigning har altså muliggjort, at 10 personer forbliver på museet, men i nye funktioner.

For nylig forkastedes SFs forslag til folketingsbeslutning om udvidelse af bevillingen til kulturformidlende aktiviteter. Det forslag om en enkelt af Kulturministeriets bevillinger skulle naturligvis ses i forhold til ministeriets samlede økonomiske situation.

Det skal det nu foreliggende enkeltforslag naturligvis også, og det står fast, at Nationalmuseet bestemt ikke er blevet forfordelt i forhold til alle andre institutioner. Dog knytter den almindelige forudsætning sig til bevillingen, at museet samtidig skal leve op til det i finansloven stillede indtægtskrav. Kan man ikke det, må ens udgifter som bekendt sættes tilsvarende ned, hvilket følger af nettototalrammesystemet.

Forslagsstillerne udtaler i deres bemærkninger til beslutningsforslaget, at Nationalmuseet i løbet af et par år vil blive ude af stand til at leve op til museumslovens bestemmelser om Nationalmuseet som Danmarks kulturhistoriske hovedmuseum, og at formålsparagrafferne både i museumsloven og i ombygningsloven vil være reduceret til pæne ord på papir – ord, der ikke har nogen virkelighed bag sig. Det er jo dystre spådomme, men jeg er lige ved at sige: skal vi vædde, for jeg er tværtimod sikker på, at vi vil se Nationalmuseet hævde og styrke sin position i de kommende år.

At der sker og må ske omprioriteringer og ændringer på museet i disse år, er for mig at se ikke nødvendigvis negativt. Jeg finder det helt acceptabelt, at museets direktion prøver at tilrettelægge driften af museet bedst muligt, bl.a. ved at foretage selektive prioriteringer – en fremgangsmåde, som i mange år næsten har været bandlyst, men som de nye tider åbner for. Jeg mener principielt, at man må støtte – og jeg kan støtte – en sådan udvikling.

Forslagsstillerne peger bl.a. på, at museet arbejder med planer om at overlade driften af visse lokale seværdigheder til lokale instanser. Herom har jeg tidligere til Folketingets kulturudvalg sagt, at jeg vil se positivt på sådanne forslag. Kommunerne og de lokale kulturhistoriske museer står i dag helt anderledes rustet til at løfte den slags lokale opgaver, end de gjorde i gamle dage.

Det er efter min mening rigtigt, at Nationalmuseet tager disse sager op nu, men jeg skal nok i den forbindelse tilføje, at museets forslag til en ændret status for lokale ejen-